

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118976032/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Jeg havde netop efter Middagen nydt det sædvanlige Maal af denne Drik, der paa ingen Maade truer med Hjærtbanken. Den foregaaende Dag havde jeg smagt paa den bøhmiske i Prebischthor og to Dage før — — kort sagt, jeg havde rørt mig ganske godt og var ikke oplagt til nogen længere Udflugt. Jeg sad og døsede ved mit Vindue og overvejede, om jeg gad være over at gaa ned i Amselgrund. Det var meget varmt og blikstille. De lette Skyer, der vare ligesom tværede ud i den graablaa Himmel, havde et rødtligt Skær. Det solbeskinnede Græs og Løv straaede ikke, men havde en mere intensiv grøn Farve end ellers; Skyggen mellem Klipperne vare uigennemsigtig, og Slagskyggerne, som de kastede paa hinanden, havde ingen skarpe Rande. Ovre i Grunden kikkede en Gøg taafbrudt, hvad den allerede havde gjort i timevis, og denne regelmæssige Lyd bidrog til hele Naturens søvndyssende Virkning. . . . Jeg havde afgjort ikke Lyst til at gaa mange hundrede Skridt bort; — men sove kunde jeg ikke, læse gad jeg ikke, og om at skrive Brev kunde der ikke være Tale.

I denne Raadvildhed faldt de „skyggefulde Promenader“ mig ind. Jeg havde hidtil ikke savnet dem, men nu vilde det nok have været mig kært, om de havde haft en nyttigere Existens end den i

Værtindens Praleri. I det samme faldt mit Blik paa en lille Allé af unge Birke; den begyndte ganske pludselig en halvhundrede Skridt fra mit Vindue, som den stillede imod; men snart bøjede den om og forsvandt bag den kratbevoxede Rand af Bakken, der temmelig brat sænkede sig ned mod en lille Kedeldal. Jeg havde ment, at denne Birke-Allé hørte til den fine Nabovilla; men det var mig nu paafaldende, at den ikke ved nogen Art Gærde var adskilt fra den Jordlod, der hørte til vort Hus, og som var optaget af et Stykke med Kartofler, et Par Salatbede, nogle Rækker Ærteris og en Græsmark; denne var det, som pludselig stoppede for Alléen, og længer henne stødte den op til Krattet paa Bakkeranden, hvor man heller ikke så noget Hegn eller Rækværk. Det var altså muligt, at ogsaa det øverste af Afhanget tilhørte min Værtinde, og at den saa pludselig afbrudte Allé kun ventede paa en Fuldendelse af det paabegyndte Anlæg for at forene sig med en Gang fra Huset; dornede kunde følgelig de skyggefulde Promenader befinde sig. Jeg gjorde i Tanken den brave Kone Afbigt, fordi jeg saa vantro havde spottet dem, og besluttede strax at benytte mig af min saa højt lovpriste Rettighed som Logerende til at gaa „da'rim und dort'nim“.